

Arrest

**nr. 65 794 van 26 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENRICKX, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 januari 2011 en heeft zich op 18 januari 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 mei 2011.

1.3. Op 26 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en van Albanese origine te zijn. U verklaarde dat uw laatste woonplaats Bushtran was, in de gemeente Preshevë (Zuid-Servië). U verklaarde dat u een tijd geleden een relatie begon met een Servisch meisje uit uw dorp, N(...). Toen haar broer hier achter kwam, begonnen uw problemen. Zowel haar vader en broer als uw eigen vader zouden immers tegen jullie relatie zijn, aangezien jullie niet tot dezelfde etnie behoren. Volgens uw verklaringen zou dit een paar keer tot ruzies en gevechten geleid hebben met N(...)'s broer D(...), waarop u omstreeks april 2010 besloot naar Zwitserland bij familie te gaan om de situatie in Bushtran te laten bekoelen. Toen drie maanden later naar Servië terugkeerde, nam N(...) opnieuw contact met u op. De problemen herbegonnen en u verklaart nog problemen gehad te hebben met de broer van uw vriendin. Ook thuis zou u nog steeds in onmin hebben geleefd met uw vader. U verklaart ook nog dat u, toen de vader van uw vriendin ermee zou gedreigd hebben de politie erbij te halen, u bureu zou hebben ingeschakeld om te bemiddelen. Daar de problemen niet zouden zijn opgelost, zou u op 15 januari 2011 Servië hebben verlaten richting België. U zou op 17 januari 2011 in België toegekomen zijn, en vroeg hier op 18 januari 2011 asiel aan.

Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort neer, geldig van 12 januari 2010 tot 12 januari 2020.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u reeds in april 2010 Servië zou hebben verlaten en zou zijn gevlucht naar Zwitserland. Het feit dat u in dat land drie maanden zou hebben verbleven zonder er asiel te hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS p. 12) en dat uw terugkeer naar Servië enkel zou zijn ingegeven door het feit dat u 'daar niet langer kon blijven, omdat uw ooms ook hun eigen leven hadden' (gehoorverslag CGVS p. 9), valt niet te rijmen met uw verklaring dat u een ernstige vrees voor vervolging zou kennen in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts rijzen er ernstige twijfels aangaande de oorzaak van uw problemen in Servië, i.e. uw relatie met een Servisch meisje. Zo verklaart u aanvankelijk sinds bijna een jaar, dit wil zeggen mei 2010, een relatie te hebben met een Servisch meisje (gehoorverslag CGVS p. 4). Later tijdens uw gehoor verklaart u dan weer dat u een relatie zou hebben met het meisje sinds begin 2009, ongeveer twee jaar geleden (gehoorverslag CGVS p. 8). Het is verder ook bevreemdend dat u, ondanks het feit dat u zelf verklaart twee à drie keer per week met uw vriendin te hebben afgesproken in het dorp, u niet zeker bent van de exacte achternaam van uw vriendin (gehoorverslag CGVS p. 7). Ook wat betreft het ogenblik dat de broer van uw vriendin jullie relatie zou hebben ontdekt, rijzen er tegenstrijdigheden. Zo verklaart u aanvankelijk dat de broer van uw vriendin jullie 'ergens in september 2009' (gehoorverslag CGVS p. 8) zou samen hebben gezien en dat u vanaf dan problemen zou hebben gekregen. Even later zegt u dan weer dat dit ook in 2010 zou kunnen zijn geweest (gehoorverslag CGVS p. 8). Nog verder in het gehoor verklaart u dan weer dat 'ze een jaar nadat jullie een relatie hadden, ze dit te weten waren gekomen' (gehoorverslag CGVS p. 10). Ook over het tijdstip van de door u aangehaalde bemiddelingspoging door de bureu, blijft u vaag. Zo verklaart u dat u niet meer goed weet wanneer deze heeft plaatsgevonden, maar situeert u het feit in december 2009, eventueel in 2010, om kort nadien te verklaren dat deze bemiddelingspoging vijf à zes maanden voor uw vertrek naar België heeft plaatsgevonden (gehoorverslag CGVS p. 9). Ook het feit dat u het paspoort, dat u aanvraagde op een moment dat u volgens uw verklaringen reeds problemen zou hebben gekend in Servië, enkel zou hebben aangevraagd 'om het te hebben' (gehoorverslag CGVS p. 6), en dus niet om te ontsnappen aan de door u aangehaalde problemen, doet afbreuk aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging. Bovenstaande tegenstrijdigheden doen afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Zelfs indien nog geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om gecatalogeerd te worden als een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze stelling wordt kracht bij gezet door het feit dat uw vriendin, die in Servië dezelfde problemen zou kennen als u, u meer dan drie maanden na uw komst naar België u nog niet zou hebben vervoegd. De reden dat uw vriendin hiervoor nog eerst een paspoort moest aanvragen en dit nog steeds niet zou hebben gedaan (gehoorverslag CGVS p. 7), doet zowel afbreuk aan de oprechtheid van uw relatie als aan haar en uw vrees voor vervolging. De oprechtheid van uw relatie wordt verder in twijfel getrokken door het feit dat u zelf verklaart dat 'als uw vriendin niet naar België komt, u misschien terug zou keren naar Servië en dat u nooit meer iets met haar te maken zal willen hebben' (gehoorverslag CGVS p. 14).

Tot slot kon in uw geval niet vastgesteld worden dat u in verband met uw problemen niet op de bescherming van de Servische autoriteiten zou kunnen rekenen. Uit niets blijkt immers dat u voor uw problemen met C(...) en D(...) in Kosovo of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Servië geen of onafdoend beroep kon / zou kunnen doen op de bescherming van de in uw land aanwezige autoriteiten en dat u aldus bij een eventuele terugkeer naar Servië een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u nooit problemen heeft gehad met de Servische autoriteiten (gehoorverslag CGVS p. 13-14), verklaarde u uw nalaten enkel door te zeggen dat u niet gegaan was (gehoorverslag CGVS p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt immers dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van inter-persoonlijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (A(...) B(...)). Hoewel de MEP de laatste jaren aan belang verloren heeft, blijft ze haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervullen. Zo treedt ze op in zaken van huiselijk geweld, verkeersovertredingen, burenruzies, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Voorts blijkt uit de informatie van het CGVS dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt in Servië immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, het Albanese en het Kroatisch, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hoger geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart.

Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Het door u neergelegde document doet geen afbreuk aan bovenvermelde bevindingen, aangezien het louter uw identiteit en nationaliteit bewijst, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het feit dat hij gedurende drie maanden in Zwitserland verbleven heeft zonder er asiel aan te vragen en dat zijn terugkeer naar Servië enkel zou zijn ingegeven door het feit dat hij niet langer in Zwitserland kon blijven omdat zijn ooms ook hun eigen leven hadden, niet te rijmen valt met een ernstige vrees voor vervolging

of een reëel risico op ernstige schade, (ii) de geloofwaardigheid van zijn beweerdde problemen in Servië omwille van de relatie met N. ondermijnd wordt door de vaststellingen dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijdstip waarop hij een relatie met N. begon, haar broer hun relatie ontdekte en de burens een bemiddelingspoging ondernamen, hij de exacte achternaam van zijn vriendin niet kan geven en hij zijn paspoort enkel zou hebben aangevraagd 'om het te hebben', (iii) zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn problemen, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat de door hem aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om gecatalogeerd te worden als een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iv) hij ook niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij in verband met zijn problemen niet op de bescherming van de Servische autoriteiten zou kunnen rekenen, en (v) het door hem neergelegde paspoort geen afbreuk doet aan bovenstaande bevindingen en slechts zijn identiteit en nationaliteit bewijst.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn land van herkomst, Servië, een eerste maal ontvluchtte naar Zwitserland in april 2010 omdat hij "eventjes weg wou zijn" (CGVS, gehoor p. 9) en de situatie wou "laten bekoelen" nadat er enkele malen geruzied en gevochten was na het uitkomen van de geheime relatie tussen hem, een etnische Albanees en moslim, en N., een Servische. Ook met de bewering dat "hij hoegenaamd geen asiel overwogen had", geeft verzoeker zelf aan dat de situatie niet dermate ernstig was dat ze gelijk te stellen is met het koesteren van een gegronde vrees voor vervolging. Dit wordt opnieuw bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog naar Servië terugkeerde en hij zijn paspoort slechts aanvraag "om het te hebben".

Hoe dan ook legt verzoeker danig tegenstrijdige en vage verklaringen af over zijn relatie met N. dat de Raad geen geloof hecht aan het effectieve bestaan ervan. Zo legt verzoeker incoherente verklaringen af over het tijdstip waarop hij een relatie met N. aanknoopte, het tijdstip waarop haar broer de relatie ontdekte en het tijdstip waarop de burens een bemiddelingspoging ondernamen, zoals toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoekers verweer dat hij een beetje in de war is door de gebeurtenissen die hem de laatste twee jaar en half zijn overkomen en er daardoor minder structuur in zijn gedachten is, kan de Raad niet overtuigen aangezien deze tijdstippen essentiële elementen in zijn relaas zijn en uiterst belangrijke momenten in zijn leven betreffen, zodat mag verwacht worden dat deze data gekend zijn of het situeren van het tijdstip zonder aarzelen mogelijk is. Zo stelt verzoeker aanvankelijk dat hij "bijna een jaar" een relatie had (gehoor, p. 4), wanneer hem gevraagd wordt de duur van zijn relatie te preciseren stelt verzoeker "Ik weet niet wat ik moet zeggen, ergens begin 2009" (gehoor, p. 8) waarop de interviewer opmerkt "Dus al twee jaar geleden", waarop verzoeker beaamt "Ja, ongeveer". Wat betreft het tijdstip waarop haar broer de relatie te weten kwam antwoordt verzoeker dan weer: "Zeker ben ik niet, want het was in 2009, ergens in september. (...) Of het kan ook zijn 2010. (...) Ik kan mij niet herinneren. Ik heb geen aandacht aan besteed, want ik heb nooit gepland om naar België te komen." Dat verzoeker zijn relatie amper kan situeren en het tijdstip waarop haar broer de relatie te weten kwam niet kent, wat de aanleiding van de beweerdde problemen te weeg bracht, is niet ernstig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit opgediste relaas. Met de verklaring dat hij thans kan bevestigen dat zijn relatie begin 2009 begon en haar broer het ongeveer in september 2009 te weten is gekomen, kan hij de Raad niet overtuigen vermits van een verliefde jonge man die problemen krijgt met de familie van zijn vriendin en zijn familie kan verwacht worden dat hij het relaas op een geloofwaardige manier kan toelichten indien het waarachtig is, wat in casu niet het geval is. Daarnaast is verzoeker niet eens op de hoogte van de exacte familienaam van zijn vriendin, noch de dag en de maand waarin ze verjaart, vaststellingen die eveneens de geloofwaardigheid van zijn relatie ondermijnen.

Zelfs indien geloof wordt gehecht aan verzoekers relaas - quod non -, dan nog toont hij niet aan dat zijn problemen omwille van zijn relatie met N. dermate zwaarwichtig zouden zijn dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een reëel risico op ernstige schade. De Raad wijst er vooreerst op dat er slechts sprake kan zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn/haar leven in het land van herkomst verder te zetten, wat in casu niet het geval is gelet op verzoekers verklaringen: “Dus uw probleem met die familie was vooral dat als u die broer tegenkwam dat u ruzie maakte en vocht, begrijp ik dat goed? Ja. Hoe vaak is dat gebeurd? (...) 3-4 keer (...) Was u ooit gewond, nadat jullie gevochten hebben? Niet echt, nee, niet echt. (...) Haar vader wou me niet omdat ik Albanees ben, en mijn vader wou haar niet aangezien we moslims zijn. Dus als ik het goed begrijp waren ze allebei tegen, maar deden ze er niet echt iets tegen? Ja dat is zo. (...) Waarom kan u op dit moment niet terugkeren naar Servië? Ik kan niet terug want mijn vader wil me ook niet meer, hij heeft me gezegd dat ik weg moest gaan, het huis moest verlaten, omdat ik schaamte over de familie had gebracht. Denkt u dat uw vader zou bijdraaien indien u uw relatie met N.(...) zou verbreken? Ja” (eigen onderlijning) (CGVS, gehoor p. 10-12). Bovendien wordt de ernst van de aangehaalde feiten ook ernstig ondermijnd door de vaststelling dat verzoekers vriendin N. Servië niet ontvlucht is samen met verzoeker *“omdat ze geen paspoort had”* (CGVS, gehoor p. 7) en zij verzoeker blijkbaar op heden nog steeds niet vervoegd heeft. Het louter tegenspreken van verzoeker in zijn verzoekschrift dat de feiten wel zwaarwichtig genoeg zijn maar dit een kwestie is van appreciatie, stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen geenszins een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten kan worden afgeleid die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke de overheid van zijn land van herkomst niet wil of niet kan beschermen.

Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk nooit naar de politie, multi-etnische politie of andere organisaties of personen te zijn geweest, naar eigen zeggen *“om niet nog meer problemen te krijgen met de familie van N.”*. De Raad is van oordeel dat dergelijke beweringen niet afdoende zijn daar het precies de taak is van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en burgers te beschermen. In alle redelijkheid kon dan ook van verzoeker verwacht worden dat hij minstens een poging ondernam om de bescherming van zijn autoriteiten in te roepen. Dat hij als etnisch Albanees sowieso geen prioriteit is voor de Servische autoriteiten en corruptie in het Servisch politieapparaat nog steeds zeer hoog is, kan de Raad evenmin overtuigen aangezien, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, verzoeker verklaarde nooit problemen te hebben gehad met de Servische autoriteiten, en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*‘Subject Related Briefing, Servië, Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei’* van 15 maart 2011) blijkt dat in de Presevo-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van inter-persoonlijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn, er verschillende stappen kunnen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen en er een intern controleorgaan ‘Sector for Internal Control of the Police’ bestaat die disciplinaire maatregelen onderneemt tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en die zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. De commissaris-generaal concludeerde dan ook terecht dat de Servische autoriteiten redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, en verzoeker brengt geen concrete informatie aan die deze informatie van de commissaris-generaal ondergraaft, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielaanvraag beroept. Naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas en dat hij niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij niet op de bescherming van de Servische autoriteiten zou kunnen rekenen. Derhalve kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn aanvraag liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er zijn tenslotte geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat de situatie in Servië van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS